

taga häradsvägen förbi Norrmans myr, där en stor torfströfabrik nu planeras, öfver Färgeshult och åt den s. k. Ryavägen, där vi i skogen finna ett stort graffält från hednatiden. Vi följa den här rätt breda ån till Söndraryd, som i gamla tider synes ha varit en central plats. Där har nämligen under första medeltiden varit både kyrka och tingsplats. På en hög och slät plats finns en domarring, hvaraf 8 stenar äro kvar och en större ligger bredvid. Detta är den enda domarring man vet om i Kungs-Ötken. Platsen kallas Kyrkåker, och lämningar af ett kapell ha funnits där.

Strax ofvanför Söndraryd passera vi Nedraryd, Öfraryd och Norraryd m. fl. trefna byar, vittnande om idoga och välmående småbrukarsamhällen, och därefter de förut omtalade Kungsgården och Biskopgården. Vi utsträcka färden till Lönsboda, kyrkoby i gamla Örkened. Från att förut ha utgjorts af endast två gårdar, hvilka voro sammanbyggda på det urgamla viset, har byn efter järnvägens tillkomst utvecklats sig, likasom förhållandet är med Glimåkra, till ett modernt stationssamhälle med många vackra hus. Kyrkan är byggd 1788 utan arkitektonisk märkvärdighet. Förut var där en träkyrka från början af 1600-talet, byggd af mer än alnsbredda ekplankor. Nykirke hette den och var socknen annex till Glimåkra.

Härifrån kan man antingen företaga en kropp och själ stärkande vandring till en af stationerna å »vår egen järnväg», eller också fortsätta med tåget (Sölvesborgs) till Elmhult, och jag hoppas att mina läsare ej skola ha ångrat att de följt mig på denna lilla färd genom en af Skånes af turister mindre beaktade, men mest natursköna trakter.

